

Duhovni št. Ant. pretjednik okr. Ludak Šibenik

Redovni broj, štovi Dln 0.50.

Postarina plaćena u gotovom

KATOLIK

God. I.

ŠIBENIK, 19. listopada 1930.

Broj 19.

Katolička obitelj kao uzgojni faktor

Osim hotimičnih i svijesnih utjecaja, što ih uzgajatelji vrše na uzgajalnike, uz naročita odabrana sredstva i biranu svrhu, ima i drugih, da tako kažem, nesvijesnih, ali što se moći, važnosti, načina, kojim djeluju, i posljedica tiče, mnogo jačih i krupnijih od onih prvih utjecaja, koje smo nazvali svijesnim.

Dijete kao tanko i mlado stablo savija se, na koju hoćemo stranu, ali onaj smjer, koji smo mu dali, ostaje, dok je i njega.

Pitanje je: Na kojem će mjestu biti utjecaj na dijete najjači? Svakako ondje, gdje je dijete najslabije, gdje mu je okolina najbliža i najbolje poznata, a on je s njom vezan jakom, prirodnom ljubavlju.

Mjesto, koje je s djetetom tako srdačno; s kojim je vezan najljepšim i najmilijim uspomena; jedino mjesto, gdje se dijete pokazuje u svojoj naravnosti, jest obitelj. Da, obitelj je svakako najvažniji faktor odgoja. Kad se i ne bi uzela u obzir druge odlike, nego samo činjenica, da dijete sprovede najpodebnije svoje doba za odgoj baš u obitelji, bilo bi dosta, da se ona — obitelj — kvalifikuje kao sudbonosni čimbenik odgoja.

Kao naročiti uvjet za uspjeh odgoja, jest ljubav uzgajatelja spram uzgajalnika. U obitelji fungira kao uzgajateljica — majka. Jedino njezina ljubav i tople zrake srca ka-dre su, da zavire u svaki kutić dječjega srca; neiscrpiva zaliba njezinih lijepih i medenih riječi moguća je, da svaku znatiželjnost zadovolji i tajnu rasvijetli. U obitelji je i otac. On će svojom muževnošću i razumom da nadoknadi i uskrati ono, što su darežljivost majčina srca i dobrota duše uskratili i dopustili. Tu su djed i baka, čije priče i njihovi junaci ulijevaju u dječju dušu čuđenje i strahopočitanje spram velikom svijetu i Onome, koji ga je stvorio.

Tu su dalje braća i sestre, s kojima dijete prolazi svoje slobodno vrijeme i skupa majmunije ono, što od svojih starijih vidl. Naravno da obitelj može na isti način djelovati i u negativnim pravcima, pa tim više otakače važnost jedne dobre i uzorne obitelji.

Uzalud sva nastojanja učitelja i sve moguće njegove odlike, ako moćna obitelj ruši ono, što je on u školi sagradio. Pa uostalom sasvim je logično i razumljivo, da dijete radije sluša i imitira svoje roditelje negoli učitelja, kojega je prvi put u životu vidjelo i koji će ga već sutra može biti ostaviti.

Kad bi naše obitelji bile svijesne svoje uloge, pa se prema njoj i u-desile, ne bi ni polovicu zala bilo u čovječanstvu. Veliko zanimanje pokazuju roditelji, kad se raspravlja o kakvom aktuelnom školskom zakonu; o kvalifikama nastavnika i uopće o tome, u čije će ruke pasti njihovo dijete, a sasvim malo, upravo ništa, brigaju se za to, što su oni, kao prvi, koji su orali na ledini duše svoga djeteta, učinili, da učitelju bude lakše. Ne znaju, da izgledi u uspjeh budućeg uzgoja zavise baš od njihovoga rada. Pred svojom savješću ne polažu sami sebi računa, kakvo su sjeme posijali u duši svoga sina ili kćeri. Pohvalno je to njihovo zanimanje. Vrlo je važno uistinu, u čije će ruke pasti odgoj njihove djece, ali sve je to tako minimalno, tako mizerno spram onoga velebnog utjecaja, što ga oni na svoje dijete vrše. Sve ono zlo, što je eventualno uzgajatelj posijao u dušu njihovoga djeteta, mogu oni za čas iščupati, kao i sve ono najbolje, što duši služi kao melem, pretvoriti u gorak pelim.

Pitanje je: Na kojem principu treba da je uređena obitelj? Prvi uvjet, da ona udovolji svojoj svrsi jest u tome, da počiva na čistom, zdravom, katoličkom temelju. Neka

uzvišena Kristova načela i Njegovi sveti nazori provejavaju čitavim životom u obitelji, a katolički uzori neka svijetle obitelji kao jaka luč.

Nema ništa ljepšega ni idealnijega nego gledati, kako nevina djeca u obitelji stlapaju svoje ručice, a ustima tepaju riječi molitve svete, što ih je majka naučila. Ta molitva, koja dopire do najgornjih nebesa napunja njihovu dušu mističnim veseljem; blaži njihove boli; uvećava radost, a ona je također i najbolji zalag lijepe i sretne budućnosti njihove. Što možemo očekivati od djeteta, koji mjesto molitve svaki dan čuje grdne psovke od svojih roditelja? Kakve nade možemo polagati u jednu djevojčicu, koja sluša, kako joj komšije u „dobroj“ namjeri, sa puno komentara, pričaju o burnoj prošlosti njezine majke? Što će biti od dječaka, kojemu se otac vucari po zatvorima ili se uveče, u kasne ure, pjan vraća kući, da ga san razbistri i rastrijezni.

„Kakav otac, takav sin! — Kakva majka, takva kćil!“

Opet kažem: Uzalud svi pokušaji i naponi oko reforme (obnove) društva, ako se obitelj, stožer čovječanstva, ne uredi prema svojoj uzvišenoj svrsi!

Rupe (Skradin)

Juraj Jurjević, učitelj

Čista savjest

Da slatko spavaju, metali su perzijski kraljevi pod glavu jastuk, u kojem je bilo 50 hiljada talenata zlata. — Car Kaligula i kralj Mitridates imali su osim tjelesne straha za noćnu stražu i divlje zvijeri, da priječe ičiji pristup k njima za spavanja. — Poganin Artemon bi za spavanja stavljao preko glave jedan veliki štitić.

Sve to nije im pomoglo da uzmognu mirno spavati, jer se tim sredstvima ne utišava savjest. Najbolje sredstvo za ugodno i slatko spavanje je čista savjest, što je daje dobar kršćanski život, suze kajanja i ispovijedaonica.

Još o ženidbi

Jer je ženidba „sveta stvar“, jer je veliki sakrament, na kome počiva ljudsko društvo, zato je Crkva odredila neke zapreke, da se uščuva svetost ženidbena, da se izbjegnu zloporabe i da se promiče opće dobro, kome je namijenjena. Ako ženidba ima biti zajednica ljubavi, bit će nevaljala, ako se sklapa na na silu i iz straha. Nije uputno, a, kako liječnici dokazuju, ni zdravo, da se križa rodbinska ljubav sa ženidbenom. Čini nevaljalom ili nedopuštenom ženidbu sve ono, što ne odgovara svrsi ženidbe. Tako bismo mogli uzeti u pretres sve ženidbene zapreke.

Iz onoga, što smo spomenuli, slijedi, da teško grijesi, a često i na štetu svoga zdravlja, kršćanin, koji se ne drži crkvenih zakona pri sklapanju ženidbe. Crkva je ustanovila zaruke, da vjerenici imaju vremena ispitati, hoće li moći u ženidbi spasonosno živjeti u vršenju svojih međusobnih dužnosti i dužnosti prema djeci, onako, kako čovjek promišlja, prije nego sklopi kakav ugovor, hoće li mu biti koristan i hoće li ga moći držati. Ako ikada, prije ženidbe trebalo bi moliti i pristupati na sv. sakramente, da Bog pomože, te se ne

pogriješi, jer ženidba je vez do smrti. Baš zato, što se ne promišlja i ne moli, nego se ženidba sklapa lakomno, grješno, bez čiste nakane, događaju se tolike sablazni i nesreće zbog nesretnih ženidaba.

Iz ovoga još slijedi, da rade proti svrsi i svetosti ženidbe svi oni, koji priječe rasplod, tražeći, da u gode požudi, a zazirući od poroda. Ženidba je doduše lijekarija tjelesnoj požudi, pače jedini dopušteni lijek, ali samo podređeno prvoj svrsi, od Boga postavljenoj. O takvima — a danas ih ima mnogo — može se reći ona sv. Pisma: „Postali su kao konj i mazga, koji nemaju razuma“.

Griješe proti Božjemu zakonu svi oni, koji se rastaju od svoga druga i združuju se s drugim, jer to je preljub. Takvi su teško odgovorni pred Bogom za se, za svoga druga i za svoj porod.

Griješe i svi oni, koji ne posvećuju svome drugu dužnu ljubav i skrb, jer ženidbeni drugovi treba da se pomažu za vremenito i vječno dobro. Ta oni treba da budu kao jedna duša i jedno tijelo, da svoga druga smatraju baš kao polovicu sebe. Takva može biti samo ona ženidba, koja se sklapa u duhu Crkve, a u njoj se živi kreposno i sveto.

Prema tome će biti jasno svakomu, zašto su neprijatelji vjere i čudoređa proti kršćanskoj ženidbi!

Biskup Strossmayer i starokatolici

IX.

Tobožnji Strossmayerovi govori

Malo iza vatikanskoga sabora izide u Italiji brošura s naslovom: „Papa i evanđelja. Govor, što ga je rekao Mgr Strossmayer na vatikanskom saboru“. Dostora se javiše i u Njemačkoj i u Americi slični letaci, pa je biskup Strossmayer dao izjavu u „Volkszeitung“ i „Osservatore Romano“ 20. XII. 1871. Unatoč ovoj izjavi počeo kolati i po našim krajevima brošura: „Govori biskupa Strossmayera na vatikanskome saboru“.

Liberalno novinstvo počeo, da Strossmayera uzvisuje i tako potiče na otpad, No 18. III. 1872. upravi biskup Strossmayer u Rim saborskom tajniku biskupu Fessleru izjavu, u kojoj veli: „Vi znate, kao što i svi drugi, koji su bili u saboru, da ja nijesam nikada držao takvoga govora, kakav mi se podmeće. Moja su načela skroz protivna onima, što ih razvija spomenuti govor. Ja sam si svijestan, da nijesam nikada ništa rekao, što bi ikako moglo oslabiti ugled sv. Stolice, ili što bi moglo ikako škoditi jedinstvu sv. Crkve. Prečasni gospodine, uoblaštujem Vas, da se po-

SRETNIK

O. Coloma, vrlo plodan katolički pripovjedač, u svojoj „Knjizi za djecu“ kaziva ovu priču:

U dalekim zemljama živio je negda neki kralj. Upade u neku čudnovatu bolest, radi koje su dvorski liječnici uzalud razbijali glavu. Dapače je bilo suvišno, što su k bolesnikovoj postelji doveli najglasovitije liječnike svijeta. Kralj je stajao svaki dan sve gore i već se bilo bojati najgorega.

Jednoga dana pojavi se pred vrata kraljeve palače vrlo star neobičan čovuljak i reče: Vodite me ka kralju! To učiniše, a mudrac pregledavaše velikoga bolesnika dugo i pomnjivo. Na koncu reče: Kralj silazi k smrti, ali ga možete spasiti, ako mu navučete košulju nekoga sretnog čovjeka, prije nego mjeseca ponestane. Veliki vezir dade izvjesiti na pazaru javnu obavijest, kojom

je bilo preporučeno svim sretnim ljudima glavnoga grada, da se imaju naći u palači. No prođe nekoliko dana, a da se nitko nije prijavio. Sada postave oglase po svim gradovima, selima i stanovima svega kraljevstva. Uzalud. U zdvojnosti vezir se sam uputi, da pretraži svu zemlju i nađe sretna čovjeka. No uzalud je prešao preko cijele Arabije, od Crvenoga mora do perzijskoga zaliva. Produlji svoja putovanja sve do divljih gora pustinje. Nijedan čovjek nije se smatrao sretnim.

Vezir prekine svoja istraživanja. Jednoga dana na povratku sjede umoran pod nekom palmom. U to počeo njegova deva puhati kroz nozdrve. U daljini su se vidjeli snažni oblaci pijeska, gdje se viju i gonjaju. Vezir potrči u jednu pećinu u blizini. Tu nađe nekoga starog pastira, koji ga prijateljski pozdravi i ponudi mu datula i vode.

Što ti tražiš u pustinji? — upita

ga samotni starac. Vezir će: Tražim kakvoga sretnog čovjeka, koga nijesam mogao naći ni u kraljevu dvoru ni u velegradu. Na to usklikne starac: Velik je Alah (Bog). Leopard pustinje ima u svojoj pećini, što glavar vjernika nema u svojoj palači. — Veliki vezir smeten i ujedno vrlo razveseljen reče: Zar si zbilja ti sretan? Zar ti možeš u ovoj pećini biti sretan? — Mogu — reče starac — jer ja ništa drugo ne tražim, niti se bojim, da što izgubim. — Vezir će: No gdje ti stoji sreća? — Pustinja: U meni istome! — Veliki vezir glavom klimajući gledaše starca. Potom baci pred njegove noge vreću punu zlatnih cekina i reče: Daj mi svoju košulju, a zlato je tvoje! — Starac smijući se otvori svoje prsi, koje su bile pokrivenne kožnatim prslukom i — gle iznenađenja! Sretni čovjek nije imao nikakve košulje.

D. K. S.

služite ovim pismom, kakogod hoćete."

Uza sve to su se ipak i dalje širili ti tobožnji Strossmayerovi govori. Dapače ih je jedna knjižara u Osijeku objelodanila i u njemačkom jeziku. To je sve bila manevra starokatolika i drugih nezadovoljnika, da biskupa Strossmayera izlože. No ipak se sve rasplinulo u magli, kad je biskup Strossmayer dao i formalnu izjavu početkom god. 1873., kojom potpuno prihvaća sve zaključke vatikanskoga sabora.

Napoleon I. i neovisnost Pape

"Papa je izvan Pariza, a to je dobro. On nije ni u Madridu ni u Beču, a to je stoga, da mi možemo primiti njegovu duhovnu vlast. U Beču i Madridu o tome će se jednako misliti. Zar mislite, da se ne bi Austrijanac i Španjolac bunio na njegove odredbe, kad bi on bio u Parizu? Ja sam radostan, što on ne boravi među nama. Radostan sam, da vlada u Rimu, daleko od vlasti njemačkoga cara, daleko od francuskoga vladara i španjolskih kraljeva, jer onda može uzdržati ravno-vjesje među katoličkim knezovima. Tako je bilo kroz stotine godina i pokazalo se dobrim! Za upravu duša nema bolje ni ugodnije kombinacije od takve!"

"Konzultor" Petrić na mezevu III.

Niko Petrić se ne pouzda u svoje vlastite sile, pa zato zove u pomoć protiv Euharistijskog kongresa i protiv katolika "državnu vlast". On naime kaže, da se ne će osvrćati na sam program svečanosti i na pojedine referate, jer je "tu mnogo toga rečeno i zaključeno, što mi kao narodna i kršćanska crkva ne možemo odobriti. Državna vlast, koja ima pravo i dužnost, da nadzire i prati svaki javni pokret narodnog života, znat će i moći će da spriječi svaki nenarodni rad svojih državljana". To se zove u običnom jeziku baciti poljena pod koljena, ali bi se lako moglo dogoditi Niki Petriću, da on jednom dobije sam tim poljenom, i to njegovim debljim krajem po glavi! Svima je poznato, da

odboru Euharistijskoga kongresa od prvih početaka baš ništa nije bilo stalo do toga, što će o njemu suditi starokatolički kaponje. Baš naprotiv: bijesni napadaji starokatolika najjačim su dokazom, kako je kongres u ovim prilikama bio prijeko potrebit i kako je on dobro došao kao kruh naš svagdanji. Moglo bi se naime bilo dogoditi, da starokatolici i njihovi saveznici po malo prodru sa svojim lažima, kako je katolicizam već na smiraju, kako ga je lako potući, pa je trebalo dati jasni protudokaz, a taj je bogme u takvoj formi i u takvoj dozi liferovan, da je gospodu teško glava zaboljela.

Petrić se osobito razljutio na zagrebačkoga nadbiskupa i hrvatskog metropolitu preuzv. gosp. dra Antuna Bauera, komu ne će dati niti običajnoga naslova "gospodin", zato, što je u svom govoru kazao, da katolička Crkva preko svojih organizacija i vjernika daje čvrstocu narodu i državi". To je Petrića tako upeklo, da se dao na široke i daleke dokaze, kako bi dokazao neistinitost te rečenice. On među inim mudrostima tvrdi, da je Austrija propala zato, što se oslanjala na katoličku Crkvu, a ne na svoje narode. To smo do sada po prvi put čuli, pa dragi Bog neka nagradi Petriću ovo iznašanje! Kad bi čovjek h'io takve dokaze "pukati", onda bi mogao kazati, da je baš protivno istina, da je naime Austrija zato propala, što se oslanjala na razne liberalne glavešine, na razne pokrete "los von Rom" (dalje od Rima), na starokatoličku sekticu, koji su je zaveli u pangermanske i panmadžarske vode, pa je posve uništili.

Krivovjerci uvijek i svagdije jednaci

Na sastanku šibenskih starokatolika dneva 12. t. mj. u njihovoj tako zvanoj bogomolji držao im je misu neki gospodin iz Zagreba, dakako raspopica i odmetnik od katoličke Crkve. Preko misu je držao i propovijed, a kažu nam, da je u njoj izlio svu svoju žuč protiv katolicima, zaboravivši i pravila gostoljubivosti. Kako nam pripovijedaju, glavne tačke su slijedeće:

1. Naravno "žena". Mi imamo ženu — kažu, da je rekao — ali 99 po sto katoličkih svećenika je također drži. Dokaza za takvu bezočnu uvredu cijelom jednom staležu, a kome ima grješnika, ali ima i svetaca, gospodin nije naveo, ako nema biti dokaz, da sudi po sebi, jer je valjda i on prije otpada držao ženu, pak jer zbog svijesti dobrih vjernika nije mogao dalje, nego je odbacio obrazinu poput drugih ortaka i uskočio u družbu za izmjenu žena.

2. "Papa". Krist je utemeljio crkvu, a ne Papa. Što mi imamo s Papom)... A tko je ikad ustvrdio, da je Papa utemeljio Crkvu? Sv. Pismo i sva predaja, zapadna i istočna Crkva dokazuju, da je Krist utemeljio Crkvu na Petru, koga je postavio svojim namjesnikom, i da je Papa nasljednik Petrov. No treba lagati i izvrćati, jer inače čim bi se opravdali!

3. "Redovina". Redovinom svećenici gule puk. Ne upuštajući se u razlaganje, da je redovina u Starom i Novom Zavjetu u duhu Crkve i pravednosti, da puk brani svoga pastira, pitamo: Tko uzdržava činovnike i učitelje? Od čega žive odvjetnici, od čega liječnici? Koliko plaća svaka obitelj poreza državi, banovini, općini za javne potrebe i uzdržavanje činovnika? Koliko se se plaća odvjetniku za jedan nastup na sudu? Koliko liječniku za svaki pregled? Koliko za jedan spis bilježniku? A sada prosudite, koliko bi razmjerno zasluživao svećenik za toliko javnih služaba i za toliko osobnih čina svakom pojedinom članu obitelji! Zar više zaslužuje liječnik za plombiranje i jedan izvađeni zub negoli svećenik za staranje za cijelu obitelj kroz cijelu godinu? Licumjerci i lašci! A ipak koliko svećenika ima manji prihod negoli pisar, poslužnik, radnik, a svećenik ima akademsku naobrazbu!

4. "Milostinje". Što će Gospi Vrhpoljskoj 2 kila zlata, a ne bi li bilo bolje, da se to podijeli siromasima? Uprav je tako govorio Juda Iskariot, komu su boljševici podigli spomenik. No i kad je dobio 30 srebrnjaka, objesio se. Dobri katolici, a osobito šibenčani davali su i davat će, makar i siromasi, dragoj svojoj Gospi, uvjereni, da će im Ona svojim moć-

nim zagovorom naplatili svaki dar i žrtvu. I u tomu se ne razlikuju ni najniži siromasi od bogataša. Takvih darova ima u Vrhpolju, u Gospe Varoške, u Stolnici, u Novoj Crkvi, svagdje, jer naš puk ljubi blaženu Gospu, a ne zabacuje kronicu, Lurd i t. d. kao starokatolici. No teško onome, koji ne časti nebesku Majku, jer, kako uče i najstariji sveti Oci, bogoljubnost prema blaženoj Djevici Mariji je залог spasenja. Zato, katolici, ljubite i častite svim srcem milu Gospu, a ne osvrćite se na bljuvotine novih Juda.

Pitamo smo: Kamo će dovesti ova nekršćanska demagogija, koja sije vjersku mržnju, nemir, neslogu? Neka se obori ugled svećenstva, neka se otme narodu vjera, onda otvorite vrata boljševizmu i — narodnoj propasti! Bog nam se smilovao i očuvao nas od toga!

Poganski svijet Papi

Član gospodske kuće u Togu japanski senator Bar Yasuki zajedno sa svojom obitelji poslao je na dar sv. Ocu u znak dubokoga štovanja elegantnu fino izrađenu kutiju.

Regent Travangora, Sehd Laks hmi Bay, poslao je Papi adresu, kojom mu izražuje svoje veliko štovanje i čestita svećenički jubilej.

Sv. Otac Papa 29. kolovoza primio je Nj. V. Princa Sijama, Damronga i njegove kćeri, princeze Pilaj i Poom, te im darovao svoju sliku i zlatnu medalju.

Tako pogani! Ne bi li onda bila sramota, kad bismo mi Hrvati katolici iskazivali manje štovanja prema onomu, koji je na svijetu najbliži Bogu — prema sv. Ocu Papi.

Iz katoličkoga Šibenika

Akademija sjemeništara u počast presvij. biskupa. Sad i uvijek u radu, poštivosti i ljubavi predan za odgajanje budućih toliko potrebnih radnika-svećenika u vinogradu Gospodnjem, kako svi znaju našega biskupa, tako to još jače opažaju i osjećaju najbolje oni, kojima presvij. gospodin skoro dnevno dolazi, da ih pohodi u sjemeništu. Iz srdaca, punih zahvalnosti i dječje ljubavi, prirediše svom pastiru prigodom njegovog imendana malu, ali vrlo dobro uspjelu akademiju u velikoj dvorani biskupskoga sjemeništa. Nakon pjesnički iskićenoga proslova slijedila je prigodna pjesma „Svom dobrom pastiru k imendanu“, koja je deklamirana sa razumijevanjem i osjećajem. Poslije toga izveli su dramu: „U znaku otkrivenja ili dva brata“. Moramo napose istaknuti, da su mladi predstavljajući vrlo dobro razumjeli svoje uloge i da su dali skladnu igru. Za cijele priredbe strujio je osjećaj duboke odanosti i iskrene ljubavi prema svom duhovnom ocu i pastiru, te želimo, da tako i u buduću ostane na korist Crkve i naroda.

Budimo pravedni! 5. ovoga mjeseca pravoslavni u Šibeniku sa slavljen su prenijeli i pokopali tijelo pok. episkopa Nikodema Milaša. To je njihovo pravo im se ne bismo ni osvrnuli na to. No čujemo, da je tom prigodom neki gospodin poznatom trpejljivošću i vaspitanošću žučljivo napao katolike, valjda zbog slabog učestvovanja. Ako taj gospodin ne zna, kazat ćemo mu, da je pok. Nikodim Milaš za nas otpadnik od katoličke Crkve, jer se rodio od majke katolikinje i bio kršten kao katolik. Zatim je pok. episkop pisao dosta, ali u svojim djelima je napadao i vrijeđao katoličku Crkvu i katolike, a nije bio ni prijatelj Hrvata. Kojim pravom se može dakle očekivati, da katolici slave uspomenu svoga protivnika? U ostalom čujemo, da mu je jedan čestiti Sr-

bijanac otčitao lekciju u kršćanskom i bratskom smislu. Hvala mu!

Žalosna demonstracija. Crkveni zakon, kanon 1240, kaže, da se ima uskratiti crkveni pogreb onima, koji namjerno učiniše samoubijstvo. Kako je samoubijstvo došlo u modu, crkvena vlast je smatrala dužnošću i shodnošću, da se strogo drži ovoga crkvenog propisa u jednom žalosnom slučaju, a to zato, da žigoše samo djelo toga nevoljnika i da ukloni sablazan. Staleškoj organizaciji to nije pravo, i ako su katolici, a katoliku ima biti svet strog, drevni, a dandanas i ter kako opravdani crkveni zakon. Mjesto da se sa sažaljenjem prepusti zaboravi svjesno ili resvjesno djelo mrtvoga druga, htjelo se demonstrirati i demonstrativno prirediti zadušnice u starokatoličkoj bogomolji, na sablazan vjernika, na žalost pokojnikove obitelji, koja je protestovala, da se tako vrijeđa uspomena njihova oca, koji je kao katolik živio. Žalosno je to, da sa tako malo drži do vjere i do crkvenih zakona, a žalosno je i to, da se u tobože novoj vjeri nađe utočišta za svaki inad i prkos proti Crkvi i njezinim ustanovama. Ufamo se, da će razbor i vjera nadvladati strast i ponukati dotične, da poprave učinjeuu nepravdu!

Blagdan Gospe od Ruzarija. Lijepa svetkovina neokaljane Djevice od Presvetoga Ruzarija proslavljena je u svim crkvama, a na osobiti način u crkvi Sv. Dominika, u nedjelju 5. t. mj. Ujutro u 5 sati bile su otpjevane „Lekcije“, zatim su slijedile tihe sv. Mise, pak pontifikalna, koju je otpjevao presvij. g. N. Tabulov-Truta. Poslije podne u 4^{1/2} sata bilo je sv. Ruzarije, a zatim je slijedila lijepa procesija sa kipom Kraljice Presv. Ruzarija, kojoj je prisustvovalo uz brojno svećenstvo s presvij. biskupom veliko mnoštvo vjernika, dok ju je opet drugo veliko mnoštvo sa strane pobožno gledalo. U procesiji se molila sv. kronicu, dok su Križarice pratile Gospu neprestano pjevajući lijepe pjesme u čast Bl. Gospi. Rado ističemo, da je procesija bila lijepa i uredna, što će sigurno biti dobro djelovalo i na engleske vojnike, koji su sa strane gledali i slušali ovu našu vjersku manifestaciju. Nakon procesije slijedila je propovijed našega vrijednog dominikanca O. Jacinta Belića, koja je mnoge prisutnike ganula do suza. Blagoslovom sa Presvetim završi ova lijepa svečanost te utihnuše i posljednji žarki uzdasi i tople molitve pobožnih vjernika Onoj Nježnoj Majci, Utočištu grješnika, Uzvišenoj Djevici sv. Kronicu. Toga dana je po svim crkvama bilo mnogo sv. pričesti.

Jedan ti Bog, a jedna Božja vjera.

Hrv. nar. poslovice

Drvodjelska radiona

BARIŠA ČAČE - VODICE

Javljam cijenjenom općinstvu, da sam preudesio svoju radionu i opskrbio je sa najmodernijim strojevima, te sam u stanju svoje poštovane mušterije jeftino, solidno i navrijeme poslužiti.

BARIŠA ČAČE.

Odlikovana voštarnica Grgo Čular - Šibenik

voštarski majstor i diplomirani pčelar

Izrađujem: sve vrsti svijeća, duplira, uskrasnih stojnica (cerea) sa svim uresnim znakovima, iz prvorazrednoga voska, brzo i solidno.

Prerađujem: prema želji sve vrsti svijeća iz voštanih ulomaka i okapina. — **Uz najpovoljnije cijene:**

Frodajem: finog vrcanog meda, 80-85% sa kaduljinog cvijeća, iz mog uzornog pčelinjaka, na malo i veliko. Med je vanredne ljekovitosti za plućne bolesti, grla, prsa, prehlade itd.

Kupujem: sve vrsti voštanih okapina, ulomaka i žutog voska.

Počasna diploma i zlatna medalja: Dubrovnik 1926.

Počasna diploma: Ruma 1909
Sarajevo 1923.

Počasna diploma i srebrna medalja: Split 1925.

„KATOLIK“ izlazi svaki tjedan. — Pretplata godišnje Din 30. — Za inozemstvo dvostruko. — Oglasi po naročitoj tarifi. — Vlasnik i odgovorni urednik: sveć. JOŠO FELICINOVIC, Šibenik, ulica sv. Martina. — Adresa uredništva i uprave: Šibenik, Pošt. pretinac 17. — Štampa: Pučka Tiskara, Braća Matačić pk. Petra, predstavnik Vjek. Matačić.